

Misa u Zagrebačkoj katedrali

Mons. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački održao je homiliju na euharistijskom slavlju spomendana sv. Josemaríje Escriváe u zagrebačkoj prvostolnici, 26. lipnja 2009. u 18 sati

27.06.2009.

Liturgijska čitanja: Post 2, 4b-9.15; Ps 2, 7-12; Rim 8, 14-17; Lk 5,1-11

I. „Domine, ut videam – *Gospodine, da progledam!*“ Tim je riječima sveti

Josemarija molio Boga da mu otkrije što od njega želi; zašto ga poziva u svećeničku službu; što to Bog želi, a on ne shvaća. To je molitva svake iskrene kršćanske duše: imati odgovor, barem slutnju na koju se može osloniti u hodu svoga poslanja.

Susresti Boga, vidjeti njegovu veličinu i dar, čovjeka čini poniznim, otkriva mu grješnost i slabost do one mjere koju smo čuli u Evanđelju: „Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: 'Idi od mene! Grješan sam čovjek, Gospodine!'“ Uvid u Gospodinovu volju nadilazi naše planove i dojam o vlastitim sposobnostima. Ali taj uvid je istinit; taj susret je dovoljno snažan da se izdrže sve kušnje.

Čitajući razmatranje o *Izboru Dvanaestorice* današnji nam svetac otkriva baš tu ljudsku nedostatnost. On piše: „Oni prvi apostoli... vrijedili su prema ljudskom mjerilu vrlo

malo... Nisu bili ni obrazovani, a baš ni posebno nadareni“, s malo vjere, častoljubivi... „To su jednostavni ljudi, s pogriješkama i slabostima, s riječima koje dopiru dalje nego njihova djela. Pa ipak, Isus ih zove da od njih stvori ribare ljudi...“ (*Susret s Kristom*, 2-3)

II. U evanđelju koje nam je naviješteno nalaze se tri dojmljive slike koje se izmjenjuju poput filmskih isječaka. Nalazimo se na Galilejskome jezeru. Zajednički elementi u tim slikama su: lađa, ribe, mreže i ribari. Što bismo, osim toga, trebali vidjeti?

Najprije nam se Isus predstavlja kao *učitelj mnoštva* koje se gura oko njega. Nakon propovijedanja evanđelist govori o *čudu neobična ribolova*. Kao treću sliku evanđelje donosi prizor u kojemu Isus *korjenito mijenja život učenika*. Koristeći njihov ribarski posao, daje im

drukčiji znak. Petru kaže: «Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!»

To su izvanjske odrednice, no postoji jedna koja je temeljna za nutarnju povezanost, a to je snaga riječi. Ista riječ, stvarateljska riječ prisutna je i u naučavanju, i u čudu i u pozivu učenika. Ona stvara slušatelje riječi, ona čini ono što ljudski posao nije u stanju, ona stvara učenike.

III. „Izvezi na pučinu“ – zahtjevna riječ protiv koje govori iskustvo, okolnosti, vrijeme, moda i zato istinsko čudo nisu mreže koje se razdiru, već mreže koje su bačene na njegovu riječ. Zapravo, hebrejski pojam *dabar* što znači *riječ* više je od zamjene za misao i od pokretača ideja koju želimo izraziti. *Dabar* je događaj, čin.

Mi smo, zapljusnuti mnoštvom riječi, izgubili pozornost za jednu riječ – za Božju riječ. Ako nam se to dogodilo, ne čudi što nemamo povjerenja u

riječi. Stari su pak veliku važnost davali upravo izgovorenoj riječi i njezinoj snazi, blagoslovnim molitvama ili izricanjima prokletstva. U trenutku njihova izgovaranja imale su nezadrživu snagu, učinkovitost; tako da njima riječi nisu bile tek prenošenje nauka. *Dati nekome riječ* znači svojom osobnošću i životom stajati iza nečega, što se danas često izgubilo.

Danas ljudi ne traže riječ, već djela, za što nisu krive riječi, već mi koji ih se često ne pridržavamo, odnosno svoja djela ne povezujemo s njihovim značenjem. Put povratka u značenje riječi leži u vraćanju svojih riječi u svjetlo Božje riječi, u dopuštanju da naš život po toj Riječi bude postavljen u pitanje. Tada će i naše riječi imati težinu, nešto značiti. Ljudi trebaju riječi, jer trebaju djela. Ne toliko naša nego Božja – *opera Dei*.

IV. „Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže.“ S jedne strane rezignacija, iskustvo neuspjeha i uzaludnosti, a s druge nada u još jedan pokušaj – i to na Isusovu riječ. Znam da poznajete takve prilike u kojima ste se neizmjereno trudili, mučili se, a rezultat je sasvim izostao.

Neka djeca u školi iznimno puno rade, a ne dolaze do željenih rezultata, čak ni do onoga što drugi čine gotovo igrajući se. U potrazi za poslom pokucali ste na bezbroj vrata i napisali mnoštvo molbi, pa opet ništa; pokušali ste razgovarati sa svojim roditeljima, a oni vas ne žele ni saslušati; kao supružnici tijekom godina ste se udaljili toliko da jedno drugomu nemate što reći.

U evanđelju je zanimljiv prijelazak iz uspjeha u neuspjeh, kako bi se rodio uspjeh. Naime, Isus s obale na kojoj ga je okruživalo mnoštvo, na kojoj je

bio popularan, ulazi u onu istu lađu kojom su apostoli noć ranije uzalud ribarili. Ribara učiti ribolovu izgleda kao da ribu učimo plivati. Zacijelo da bi rijetkima ponos dopustio da nam se neki nestručnjak miješa u posao, ali Petra je uvjerila Isusova riječ. I nemoguće je postalo mogućim.

V. Zacijelo je teško, čuvši evanđelje, u svome životu prijeći kao da se nije ništa dogodilo. Nameće se pitanje: želiš li i ti pokušati s Isusom? Ne znači da će odmah pucati mreže od ulova. Možda će biti dovoljan uspješan razgovor i susret, pozitivna iznenađenja. Ako vam život izgleda kao more bez riba, ako imate dojam da vam je život promašen, ne predajte se i nemojte reći: to sve ionako nema smisla. Pokušajte još jedanput.

U našem životu postoji nešto što se može nazvati blagoslovljenim promašajem, nešto što završetak

pretvara u početak. Konačno, u životu sve ima svoju cijenu i nitko ne postaje mudar bez učenja. Utjeha koju bih s vama želio danas podijeliti glasi: mi trebamo učiniti samo moguće, a ono nemoguće čini Bog – po nama.

Vjerujem da nas je ponovno uznemirio «lov na ljude», odnosno Isusova rečenica Petru: «Odsada ćeš loviti ljude!» Razumljivo je da nas svaki put malo zasmeta taj glagol, jer nam asocijacije lete prema prisili, prema oduzimanju slobode, no taj je Isusov poziv puno životniji. Šteta što se u hrvatskome prijevodu s grčkoga ne čuje snaga toga glagola. Izvornik veli: *ese zogron*. U grčkome jeziku se ne radi samo o glagolu *loviti (agréo)*, već je on povezan s prilogom *živo (zos)*. Prošireniji prijevod bi mogao glasiti: "Od sada ćeš skupljati žive ljude, one koji posjeduju život."

VI. U tim okvirima promatramo i život svetoga Josemarije. On je tražio i okupljao ljude, da bi ih Bog ponovno vraćao u život. Volio je jednostavne ljude, ne dijeleći ih po kategorijama. On je znao da je Krist postao čovjekom za sve i svakoga je pozivao da svoj posao radi savjesno, profesionalno i da se u tome poslu, u načinu rada očituje kršćanska crta nadahnuća i svjedočenja. Nije želio ljude odvojiti od njihova rada i života; nije stvarao posebne slojeve, nego je proročki naglašavao važnost prisutnosti u redovitome. Tako je bio prihvaćan i u akademskim i u radničkim ozračjima; prepoznat u dobru na bolesničkim posteljama i u mladenačkim traženjima.

Zbog toga me osobito privlači njegov izraz *kontemplacije usred svijeta* iz davne 1954. godine. Motrenje, zrenje, uviđanje Boga u svome životu i radu, dragocjenost je koja iznutra mijenja kulturu i društvo. Posvećivanje rada

dopušta promatrati rad kao nešto što odgaja i širi srce; kao služenje bližnjemu i kao molitva.

Bio je svjestan da redovitost kršćanskoga života nužno ulazi najprije u susret, zatim u sukob, te ponovno u susret s redovitošću prevladavajućih trendova. Ne može se danas biti kršćaninom ili kršćankom i biti neprimijećen, običan, utopljen. Biti kršćanin danas znači biti vidljiv, izložen, do mjere odbacivanja ili prihvaćanja. To je prisutnost koja preobražava svijet – *instaurare omnia in Christo*.

„Rzumljiv je nemir, tjeskoba i uznemirena zabrinutost onih, čija se prirodno kršćanska duša ne može pomiriti s osobnom i društvenom nepravdom, za koju je ljudsko srce sposobno.“ (*Razgovori* 110-111)

VII. Dragocjeno je primijetiti još nekoliko naglasaka, među kojima je svakako isticanje kršćanske slobode.

Oslobođenost Kristom dokida strah; ona je uvjerljiva i nije koristoljubna. Iz te se slobode rađa jedinstvo, nepodijeljenost života, nepodijeljenost srca. Iz te se slobode rađa ljubav, ponajprije prema Crkvi. Braćo i sestre, sveti Josemarija nosio je karizmu posvemašnje pripadnosti Kristu i Crkvi, zahvaćajući sve segmente društva i povezujući ih ljepotom kršćanske ljubavi.

Osjetio je težinu siromaštva; osjetio je bol rastanaka i smrti najbližih; osjetio je milost koja je zadirala u njegov život i gradio privrženost svomu poslanju. Toliko toga što nas treba nadahnjivati, a osobito poniznost koja čini velika djela. Učenici su na moru uvidjeli da je svaki uspjeh *Božje djelo*. Ime *Opus Dei* proročki poziva na vraćanje pravomu izvorištu. Jer, kad god se zaboravila ta prvotnost, čovjeku je prijetila izgubljenost. To nas izvorište, po najvećemu Božjem

djelu, Kristovoj mucí, smrti i
uskrsnuću, treba radovati i voditi
prema vječnoj radosti.

Amen.

+ *Ivan Šaško*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/misa-u-zagrebackoj-
katedrali-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/misa-u-zagrebackoj-katedrali-2/) (24.02.2026.)